

Tudunk-e közösen játszani?

A 3.b osztály szülői meghívást kaptak egy közös játszásra a tanító néniktől. Társasjátékozásra invitáltak. Pedagógus – gyerek – szülő közösen egy asztal körül, kötetlenül és szabadon, megteremtve rá az időt az életünkből. A tanító nénik kiöltötték, a szülők elfogadták a meghívást, a gyerekek kezdetől fogva izgatottan várják és mindenki kíváncsi: vajon mi sül ki ebből?

Jól – vagy kevésbé jól – bevált sémák szerint élünk. Mindenkit leköt a saját családja, munkája, élete. A szülő rendszeresen jár az iskolába: kíséri gyereket reggel, és délután haza.

Most pedig behívják őt, üljön le ő is az iskolapadba, és játsszon! Szokatlan módon kilépve a napi rohanásból, ráhangolódva az osztályban lévő energiákra, hangulatra, tanítókra, gyerekekre és a mindebbe belecsöppenő szülőkre. Belelázul a játékba, és közben figyel, rengeteg benyomást és inspirációt gyűjtve.

Van egy megszokott képe gyermekéről, személyiségéről. Vajon ugyanez jön le akkor is, ha lehetősége adódik mélyebben rálátni gyermekére és iskolai dolgaira? Hogyan boldogul, amikor nem vele van, hanem már része a társadalomnak, az iskolai és egy osztály közösségének? Hogyan kapcsolódik, hogy nyilvánul meg, hogyan képviseli magát a vele egykorúak és a felnőtt tanítók társaságában? Mit mesél a többi gyerek magáról a viselkedésével, a szavaival, gesztusaival, átfogóbb képet rajzolva számunkra gyerekünkről és kortársairól?

Összerendezett bennünket az élet. Több éven keresztül kapcsolatban vagyunk egymással a gyermekeinken keresztül, és ennek az osztályközösségnek mi szülők is részei vagyunk – igaz látenszen, csendes társként – de ott vagyunk. Hiszen amikor a gyerek bemegy az osztályba, „beviszi” a családját is, az általunk élt értékrendet, képvisel bennünket; és ebből a színes kavalkádból születik meg – a tanítók mesteri keze alatt és munkája nyomán – az osztályközösség.

Ide vagyunk most hivatalosak egy játékra, megmutathatjuk magunkat mi is, kölcsönösen felfedezhetjük egymást, megérthetünk sok mindent, tanulhatunk egymástól, tágíthatjuk a látóhatárunkat másoktól látott, ellesett minták által, hiszen egyidős gyerekeink révén hasonló kihívásokkal nézünk szembe. Lehetőségünk adódik arra is, hogy meglássuk milyen munka zajlik az osztályunkban, és mások a családjukban hogyan csinálják?

Mindenki megtalálja a magához legjobban illő játékot és partnereket – lehet az stratégiai, az emberi ügyességre, leleményességre, beszédkészségre, fantáziára építő, interaktív, kreativitást igénylő, vagy kooperatív játék –, melyben közösen kell megoldani egy adott szituációt. A lényeg, hogy játszunk, mégpedig közösen, ismerkedünk egymással, hozzáadjuk magunkat, megtanuljuk megérteni – meghallani – elfogadni a másikat, gazdagítjuk az életünket, erősítjük az osztályunkat, és új mintát adunk a gyerekeinknek, és persze magunknak!

Lazán és örömmel új társas élményeket gyűjtünk, meg persze – ha elég éberek vagyunk és szándékunkban áll – rengeteget tanulhatunk, ami „csak” hab a tortán.

Környei Benedek anyukája a 3.b-ből

Vácszentlászló, 2020. február 11.